

delig Historie over, at Frederikshavns Havn ikke er nogen tilstrækkelig Nødhavn, thi det er den langsfra at være. — Naar den ærede Rigsdagsmand fremdeles anførte en Deel om, at Havnen er for lille og viser sig at være for lille, at Skibe ere afviste, og at Skibe ere forliste, saa vil jeg driste mig til at henregne disse Efterretninger, saavel som de foregaaende, til hvad man kalder „Skiperetterretninger“. Jeg skal tillade mig at vise det høitærede Thing temmelig fuldstændig, hvorledes denne Sag staaer. Den høitærede Minister har gjort opmærksom paa, at mine Grunde vare „løse og uvederhæftige“; jeg ønsker ikke at gjengive noget af den Slags Udtryk; thi vi, som ere her tilstede, bør erindre, at vi leve i et Glashuus, og at der er Rok udenfor, som kaste med Steen, saa det er ikke værd at indføre den Skif her. Hvor løse og uvederhæftige mine Ord have været, vil nok fremgaae, naar vi komme ind paa Sagen. Naar den høitærede Minister anbede over den store Ubillighed, hvormed jeg har tilladt mig at tale om de Mand, som i den Henseende have havt at gjøre med Havnevesenet, forsaavidt de ere i Regjeringens Tjeneste, saa har den ærede Minister ganske vist ikke hørt rigtig, hvad jeg sagde; thi det var umuligt, at jeg kunde hentyde til dygtige, kundskabsrige Folk, som slet ikke have havt med Havnen at bestille; dem har jeg ikke kunnet og ikke villet hentyde til. Det er mig tilfulde bekjendt, at Regjeringen har til sin Naadighed dygtige Folk, og jeg behøver ikke nærmere at paavise, hvem jeg har meent. Hvorledes denne Sag tidligere er gaaet til, har den ærede Ordfører nu oplyst, idet han ligefrem har erklæret, at der har hersket „en uforfvarlig Upaalidelighed“ i den hele Havneforretning indtil Dato. Det er mig bekjendt, at en dygtig Mand, som skal lede Havnearbejderne, nu er sat ind i Havnecommissionen. Det skal jeg villig erkjennde, jeg har ikke hørt Andet om denne Mand.

Jeg behøver ikke videre at gaae ind paa den tidligere Forhandling, men skal kun gjøre opmærksom paa, at naar der tales om Havnens Forstørrelse, ville de ærede Herrer om lidt komme til at see, hvor urimeligt det er at kalde Frederikshavns Havn en Nødhavn for

store Skibe. Jeg skal imidlertid, for ikke at opholde det ærede Thing længere end høist nødvendigt, afholde mig fra at gaae ind paa de andre Bemærkninger, der ere faldne under Sagens første Behandling; det er jo ikke saa længe siden og jeg tør derfor antage, at det staaer i rist Mindde hos de ærede Herrer, saa at de ville være istand til at sælde en retfærdig, Dom over, hvorvidt det, som jeg har sagt, virkelig har fortjent de Bemærkninger, der ere fremkomne derimod. Hovedspørgsmaalet er jo — og den ærede Ordfører samt Udvalget vil give mig Ret i, at den Ansøelse, som er udtalt i Betænkningen og af den ærede Ordfører, ikke kan holde sig — at Farvandet udenfor Havnen ikke er tilstrækkelig dybt, og saa skulde man dog alligevel blive ved at uddybe Havnen til at være en Nødhavn; den vil sandelig ikke være af stor Værdi, naar man ikke kan komme ind i den. Der foreslaaes bevilget til Opmuddring af Havnen 42,550 Rd. og jeg beder de Herrer lægge Mærke til, at dermed er det ikke sagt, at vi saa ere færdige. Det er af den ærede Ordfører oplyst, hvorledes det tidligere er gaaet til med alle Bevillingerne til denne Havn; jeg har alle Betænkningerne, alle Forslagene og alle Anmærkningerne her liggende for mig, og det kunde være ret interessant at gaae dem igjennem, men jeg frygter for, at det vilde trætte de ærede Herrer, saameget mere som jeg ogsaa tør forudsætte, at de allerede have gjort sig bekjendte dermed. Jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at Udgangspunktet for Opmuddring, for den fuldstændige Opmuddring, var, at der skulde anvendes et Beløb af 28,000 Rd., og man vil nu see af Regnskaberne, hvorledes det har taarnt sig op til en Sum, der i Forhold til denne Begyndelse maa kaldes utrolig, og endnu ere vi ikke komne videre, end at man forlanger hyderligere 42,550 Rd. dertil. Det var denne Sagens Tilstand, der foranledigede Landsthinget til ved Behandlingen af Finantsloven for 1861—62 at udtale sig i temmelig vrede Udtryk om denne Havn, og det endte med at fremsætte det Ønske, at denne Havns endelige Udsørelse maatte finde sin Afgjørelse ved en Lov eengang for alle. Det er altsaa fra Landsthinget, og ikke, som man tidligere har sagt, fra Folkethinget, at denne